

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.N.S., nar. ..., t. č. v X, *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., Kovářská 4, Praha*, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2017, č. j. CPR-31253-5/ČJ-2017-930310-T221,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádosti o propuštění ze zařízení podle ustanovení § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), se nevyhovuje a cizinec se nepropouští. Žaloba byla podána k Městskému soudu v Praze. Ten věc usnesením ze dne 19.12.2017, čj. 2A 142/2017-12, postoupil zdejšímu soudu jako místně příslušnému.

Dle podané **žaloby** se žalobce domníval, že pro vydání napadeného rozhodnutí nebyly dány důvody, resp. že správní orgán nesprávně právně posoudil věc. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2, 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), § 129a zákona o pobytu cizinců a čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*dále jen „Úmluva“*).

Stěžejní spornou otázkou bylo, zda došlo k naplnění podmínek k podání žádosti o propuštění ze zajištění podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se domníval, že správní orgán byl povinen zabývat se jeho žádostí o propuštění ze zařízení, a to bez ohledu na podmínky podání takové žádosti, uvedené v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

O zajištění žalobce bylo rozhodnuto správním rozhodnutím ze dne 9.5.2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16.5.2017 žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem čj. 4A 55/2017-30 ze dne 6.6.2017, doručeným dne 20.6.2017, byla žaloba zamítnuta. Proti zamítavému rozsudku podal žalobce dne 28.6.2017 kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji projednává pod sp. zn. 8Azs 148/2017. Do dne podání žaloby nebylo o této kasační stížnosti rozhodnuto. Zjevně by tak neměla být naplněna podmínka k podání žádosti o propuštění ze zajištění podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Pravidelný soudní přezkum trvání důvodů pro zajištění cizince je v aktuální právní úpravě umožněn prostřednictvím žaloby proti rozhodnutím o zajištění a o prodloužení doby zajištění cizince podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*). Do 31.12.2013 bylo možné iniciovat soudní přezkum i žalobou podle § 200o až § 200u zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (*dále jen „o.s.ř.“*), ve znění do 31.12.2013. Tato možnost byla zrušena, resp. byla nahrazena možností podat žádost o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců. Soudního přezkumu trvání důvodů zajištění se pak zajištěný cizinec může domoci právě podáním žaloby proti případnému rozhodnutí o nepropuštění ze zajištění.

Žalobce se domníval, že označená právní úprava podmínek k podání žádosti o propuštění ze zařízení podle zákona o pobytu cizinců je v rozporu s právem na pravidelný přezkum důvodů zajištění, které přiznává přímo čl. 5 odst. 4 Úmluvy a které vyplývá také z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (*dále jen „ESLP“*). Tato úmluva má přednost před zákonem a správní orgány i soudy mají povinnost ji přímo aplikovat. Žalobce k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7As 17/2012, kde Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že považuje z hlediska periodicity soudního přezkumu za přiměřenou lhůtu tří týdnů, kterou poměřuje právě s povinností České republiky (*dále jen „ČR“*) zajistit právo na pravidelný přezkum správních rozhodnutí o zajištění.

Žalobce citoval rovněž z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2Azs 57/2014, kde se mj. uvádí: *„Pravidelný přezkum trvání důvodů pro zajištění cizince je umožněn cestou žaloby proti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby zajištění podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. na straně jedné a dále cestou žaloby k civilnímu soudu podle ust. § 200o až 200u o.s.ř. na straně druhé. Tato právní úprava zcela odpovídá požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy.“* Aktuální právní úprava však již možnost podání návrhu dle § 200o až 200u o.s.ř. neupravuje, protože je dle žalobce správní orgán povinen v souladu s § 129a zákona o pobytu cizinců umožnit zajištěnému cizinci iniciovat soudní přezkum trvání důvodů zajištění tím, že rozhodne o jeho žádosti o propuštění ze zajištění. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech 7As 97/2017 [sic!] a 5Azs 228/2015 a na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 1020/2015. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5Azs 228/2015 navíc přímo odkazovalo na povinnost správního orgánu zabývat se žádostí o propuštění ze zajištění i v případě, že nedošlo k uplynutí lhůt podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pokud by jinak došlo k porušení práva na pravidelný přezkum rozhodnutí.

V žalobcově věci dosud došlo k vydání třech rozhodnutí o zajištění. Do dne podání žaloby nebyl pravomocně skončen soudní přezkum ani ve věci prvního rozhodnutí o zajištění. Je proto patrné, že žalobce měl v probíhající řízení toliko 3 možnosti soudního přezkumu rozhodnutí o svém zajištění, přičemž tyto možnosti byly od sebe časově vzdáleny právě 90 dnů. I když žalobce své právo na soudní přezkum těchto rozhodnutí využil a využívá, domníval se, že právo na pravidelný přezkum rozhodnutí o zajištění zavazuje správní orgány rozhodnout i o nynější žádosti o propuštění ze zajištění, aby byla splněna podmínka pravidelnosti přezkumu trvání důvodů zajištění.

Pokud by byla ze strany správních orgánů aplikována podmínka přípustnosti podání žádosti dle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je zjevné, že by bylo zcela znemožněno takovou žádost o propuštění ze zajištění podat, neboť zde (obecně) není předpoklad pravomocného skončení řízení o soudním přezkumu ani ve věci prvního rozhodnutí o zajištění a (konkrétně) k pravomocnému skončení řízení o soudním přezkumu prvního rozhodnutí o zajištění skutečně nedošlo ani ve lhůtě 189 dnů ode dne žalobcova zajištění. Nemožnost podání žádosti o propuštění ze zajištění má následně závažné důsledky pro právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, když dosavadní rozhodnutí byla vydávána toliko v intervalech 90 dnů. Tento interval však požadavek pravidelnosti soudního přezkumu podle ustanovení Úmluvy a související judikatury ESLP nesplňuje.

S ohledem na tyto skutečnosti byl správní orgán podle žalobce povinen o žádosti o propuštění věcně rozhodnout a vypořádat se také s předloženým důkazem, kterým byl lékařský posudek o vlivu detenčního zařízení na žalobcův zdravotní stav. Když tak správní orgán neučinil, trpělo napadené rozhodnutí závažnou vadou nepřezkoumatelnosti. Z hlediska věcného posouzení případu zde byl důvod k vydání kladného rozhodnutí o propuštění, protože žalobce domníval, že rozhodnutí bylo nesprávné i věcně. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný podle **vyjádření k žalobě** v rámci vedeného řízení zhodnotil, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vyhovění předmětné žádosti, neboť žalobce svoji žádost o propuštění ze zařízení podal v době, kdy k tomu dle ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyl oprávněn. V odkazu na ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu bylo s ohledem na námitku žalujícího vztahující se k datu podání třeba konstatovat, že řízení o žádosti bylo zahájeno dnem, kdy předmětná žádost došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, tedy žalovanému. Skutečnost, že žalobce podání učinil u jiného správního orgánu, který není věcně ani místně příslušný, nelze přičítat k tíži žalovaného. Důvody, které vedly žalovaného k zamítnutí žádosti o propuštění ze zařízení, byly jasné a přesvědčivé a bylo rozhodnuto v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců i správního řádu. Žalovaný dále plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z předloženého **správního spisu** vyplynuly následující skutečnosti: Žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění podle § 129a zákona o pobytu cizinců, která došla nepřislušnému správnímu orgánu dne 16.11.2017. Usnesení o postoupení věci došlo žalovanému dne 21.11.2017. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 9.5.2017, čj. KRPA-168506-11/ČJ-2017-000022, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze, ten ji rozsudkem ze dne 6.6.2017, čj. 4A 55/2017-30, zamítl. Proti danému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud projednával pod sp. zn. 8Azs 148/2017; v době rozhodování žalovaného dosud nebylo o kasační stížnosti meritorně rozhodnuto. Rozhodnutím ze dne 3.8.2017, čj. KRPA-168506-

34/ČJ-2017-000022, byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce o 90 dnů. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, jež byla Městským soudem v Praze zamítnuta rozsudkem ze dne 1.9.2017, čj. 4A 89/2017-24 (pozn.: podle odůvodnění napadeného rozhodnutí je i ve věci tohoto rozsudku vedeno řízení o kasační stížnosti). Rozhodnutím ze dne 4.11.2017, čj. KRPA-168506-45/ČJ-2017-000022, došlo k dalšímu prodloužení doby trvání zajištění, a to o 90 dnů podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.11.2017.

Stěžejním argumentem **napadeného rozhodnutí** bylo, že žalobce podal žádost o propuštění ze zařízení dne 21.11.2017, tedy v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců mohl žádost podat nejdříve po uplynutí 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí ze dne 4.11.2017, čj. KRPA-168506-45/ČJ-2017-000022.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhoval nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví: *Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.*

Článek 5 odst. 4 Úmluvy stanoví, že *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*

Žalobní námitky vznesené v podané žalobě lze shrnout tak, že žalovaný byl povinen zabývat se žalobcovou žádostí o propuštění ze zařízení, neboť právní úprava podmínek podání žádosti (§ 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) je v rozporu s čl. 5 odst. 4 Úmluvy, tj. s právem na pravidelný přezkum důvodů zajištění. Podle žalobce by mělo být umožněno iniciovat soudní přezkum trvání důvodů zajištění tím, že by správní orgán o žádosti (věcně) rozhodl, přestože neuplynuly lhůty dle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl doposud toliko tři možnosti soudního přezkumu rozhodnutí, vždy po 90 dnech, a podání žádosti o propuštění bylo dosud znemožněno nedostatkem pravomocného skončení soudního přezkumu prvotního rozhodnutí o zajištění. Aby bylo právu na pravidelný soudní přezkum učiněno zadost, mělo být o nynější žádosti o propuštění věcně rozhodnuto.

Otázkou požadavku na pravidelnost (periodicitu) soudního přezkumu se v minulosti již zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Z judikatury ESLP plyne, že záruka dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy v sobě zahrnuje i právo na pravidelný soudní přezkum důvodů trvání zbavení osobní svobody, jenž je prováděn buď automaticky, nebo je cizinci alespoň dána možnost jej iniciovat „v rozumných intervalech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, čj. 7As 97/2012-26).

Lze kupříkladu citovat následující úvahu Ústavního soudu, k níž dospěl v usnesení ze dne 15.9.2015, sp. zn. IV. ÚS 1020/15, které v žalobě zmiňoval i sám žalobce: „*Stran*

pravidelného či periodického přezkumu lze uvést, že stěžovatelka byla v souvislosti se svým zajištěním poučena v souladu s ustanovením § 124 odst. 6 ZPC o svém právu podat na policii žádost o propuštění ze zajišťovacího zařízení, jakož i podat si žalobu ve správním soudnictví podle § 65 s. ř. s., resp. do konce roku 2013 návrh podle § 200o o. s. ř. (stěžovatelka si podala správní žalobu podle ustanovení § 65 o. s. ř. až dne 6. 1. 2014, tedy měsíc od svého zajištění). Namítá-li stěžovatelka neefektivnost těchto kontrolních institutů, lze odkázat na ji známé rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 97/2012, v němž tento konstatoval, že je třeba odlišit případy, kdy dochází k excesivnímu prodloužení soudního řízení a kdy se jedná o ustálenou soudní praxi. **Pouze v případech, kdy by se jednalo o systémovou vadu, bylo by na správních orgánech, aby neefektivnosti kontroly zajištění čelily stanovováním doby zajištění v délce zhruba kolem jednoho měsíce.** Brojí-li stěžovatelka proti samotnému stanovení zajišťovací doby v délce 90 dnů, nelze mít toto samo o sobě za protiústavní, je-li dán periodický přezkum zajištění. Dovojuje-li stěžovatelka neefektivnost opravných prostředků z třicetidenní lhůty k doručení rozhodnutí soudu, nezbyvá, než ji odkázat na ustanovení § 54 s. ř. s. in fine, podle něhož *‘V řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, provede úkony podle věty první bez zbytečného odkladu.’* Je tedy zřejmé, že soudy nemohou být při vyhotovování rozhodnutí v obdobných případech liknavé a pokud by bezdůvodně prodlužovaly doručení rozhodnutí, jednalo by se nepochybně o postup contra legem. Uvedenému v případě úmyslu či chtění nezabrání sebelepší právní úprava. **Již tím, že zákonodárce striktně omezil lhůty pro provedení jednotlivých úkonů ve věci a dokonce pro vydání rozhodnutí samotného, je dostatečně vyjádřen zájem na urychleném vyřízení věci. Pokládá-li stěžovatelka současnou právní úpravu za systémově pochybnou, staví svůj závěr na spekulaci, že soud, resp. ve věci rozhodující soudce bude postupovat v rozporu se zákonem, přičemž své tvrzení ničím nedokládá** (např. předložením relevantních statistických údajů).“ (zvýrazněno zdejšími soudem).

Současnou právní úpravu hodnotil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.5.2016, čj. 5Azs 228/2015-63. K právní úpravě i praxi, jež byla aktuální ještě v době rozhodování Nejvyššího správního soudu ve věci pod sp. zn. 7As 97/2012, uvedl: *„Tehdy v řízení o žalobách proti rozhodnutí o propuštění cizince ze zajištění [podle § 200o a násl. o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013] neměly soudy stanovenou konkrétní lhůtu k rozhodnutí [...]. Řízení před soudem pak prokazatelně trvala dva a více měsíců, což bylo v rozporu s článkem 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [...] a související judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.“* Po novele zákonem č. 303/2013 Sb. však došlo ke změně mechanismu přezkumu, kdy jsou zejména dány krátké lhůty pro všechny procesní kroky i vydání rozhodnutí správním soudem, a k zavedení institutu žádosti o propuštění. Přestože se v daném řízení jednalo o přezkum rozhodnutí o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud se vyjádřil i k otázce § 129a zákona o pobytu cizinců: *„[...] případné průtahy při vyhotovování a doručování rozsudků správních soudů by, z hlediska periodicity soudního přezkumu zajištění cizince, mohly mít dopad spíše ve vztahu ke lhůtě pro uplatnění žádosti o propuštění ze zařízení. Nedostatky v pravidelnosti soudního přezkumu mohou totiž vzniknout teprve tehdy, pokud cizinec nebude moci podat žádost podle § 129a zákona o pobytu cizinců ve lhůtě, jež umožňuje účinný soudní přezkum zákonnosti zajištění v jeho průběhu. Právě tato lhůta je svou podstatou významná pro posouzení pravidelnosti soudního přezkumu zákonnosti zajištění.“* Závěrem Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Pokud by zajištěný cizinec podal žádost o propuštění ze zařízení dříve než po uplynutí lhůty podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, s odůvodněním, že lhůta neumožňuje účinný a pravidelný soudní přezkum, nelze a priori vyloučit, že by správní orgán žádost s ohledem na čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy musel věcně projednat, ačkoliv by nebyla splněna podmínka uplynutí lhůt dle citovaného ustanovení. Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení, zda je zaručen pravidelný soudní přezkum v souladu s článkem 5 odst. 4 Evropské*

*úmluvy, jakou roli v tomto ohledu hraje žádost o propuštění ze zařízení a lhůta pro její podání podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a jakým způsobem by mělo být řešeno **systémové nedodržování periodicity soudního přezkumu zákonnosti zajištění v jeho průběhu, bylo-li by postaveno najisto**, nemůže být předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Soudy ve správním soudnictví se touto otázkou mohou podrobněji zabývat tehdy, budou-li přezkoumávat postup správního orgánu právě ve věci žádosti o propuštění ze zařízení.“ (zvýrazněno zdejší soudem).*

V právní úpravě obsažené v zákoně o pobytu cizinců je tedy zakotveno několik „vstupních bodů“ do soudního řízení. Zajištěný cizinec může buď hned podat správní žalobu proti vydanému správnímu rozhodnutí o zajištění (resp. jeho prodloužení) – lhůta k podání žaloby činí 30 dnů a soud je povinen o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů od obdržení správního spisu, který si zpravidla vyžádá od správního orgánu (pro předložení správního spisu spolu s vyjádřením zákon počítá se lhůtou 5 dnů od doručení žaloby, pokud je podána prostřednictvím policejního orgánu, nebo od vyžádání soudem), nebo může takový cizinec vyčkat, až uplyne časový úsek 30 dnů upravený v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a o jeho žádosti o propuštění rozhodne policejní orgán, načež má otevřenu možnost bránit se opět prostřednictvím žaloby proti negativnímu rozhodnutí. Volba prostředku, jímž bude cizinec brojít proti svému zajištění, je ponechána na tomto cizinci.

Ze správního spisu je zřejmé, že v případě rozhodnutí o zajištění a prvního rozhodnutí o prodloužení zajištění šel žalobce přímou cestou. Městský soud v Praze o jeho žalobách pravomocně rozhodl, přičemž byl vázán krátkými lhůtami upravenými v § 172 zákona o pobytu cizinců, a z datace správních rozhodnutí a vydaných rozsudků vyplývá, že mezi nimi byla méně než měsíční prodleva.

Ve vztahu k námitce rozporu ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 odst. 4 Úmluvy je třeba konstatovat, že stanovení určitých – například právě časových – podmínek pro konkrétní úkon správního řízení není samo o sobě vadné. Právní úprava stanovuje časové limity v rámci řízení jak pro účastníka řízení, tak pro správní orgán a soud, všichni musejí dodržovat předepsané lhůty. Jejich určení podléhá úvaze zákonodárce, jenž musí reflektovat mezinárodní závazky ČR. Zdejší soud shledal, že současná právní úprava nadále umožňuje přezkum důvodnosti trvání zajištění v rozumných intervalech. Jestliže žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.2.2012, čj. 7As 17/2012-36, a přiměřenou třítydenní lhůtu, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud na daném místě toliko konstatoval soulad úpravy dle o.s.ř. (možnost podat opětovně návrh až po třech týdnech od právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu) s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Žalobcovo tvrzení je možno konfrontovat i se zářijovým rozsudkem Nejvyššího správního soudu pod čj. 7As 97/2012-26, kde Nejvyšší správní soud hovořil o „zhruba měsíčních intervalech“, přičemž zavázal Městský soud k tomu, aby zohlednil případnou prokázanou nevyhovující soudní praxi (právní věta: „*Jestliže řízení ve věci prostředků ochrany práv cizinců podle § 200o až § 200u o. s. ř. pravidelně trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců (zejména jimi způsobené obstrukce), je třeba, aby správní orgány stanovovaly v rozhodnutích o zajištění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] takové lhůty pro trvání zajištění, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu důvodů takového zajištění.*“). Žalobce netvrdil ani neprokázal žádné konkrétní okolnosti, pro něž by bylo možno uvažovat o nedostacích v délce a průběhu soudního řízení, tím méně o nedostacích systémových, jež by měly negativní vliv na možnost podání žádosti o propuštění ze zařízení, a na tomto základě zpochybnit pravidelnost a účinnost soudního přezkumu.

Za překážku znemožňující pravidelný soudní přezkum důvodnosti zajištění, spočívající v nemožnosti požádat o propuštění ze zařízení, nelze považovat ani probíhající řízení o kasační stížnosti. Dle názoru zdejšího soudu je totiž třeba ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vykládat v souladu se skutečností, že toto ustanovení výslovně uvádí jako rozhodný okamžik počátku běhu oněch 30 dnů **právní moc rozhodnutí o žalobě**. Rozhodnutí o žalobách ve správním soudnictví nabývají právní moci dnem doručení rozhodnutí posledního z účastníků (§ 54 odst. 5 s.ř.s.), kdežto kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, směřuje proti **pravomocným rozhodnutím krajských soudů ve správním soudnictví** (§ 102 s.ř.s.).

Soud tudíž shledal, že za současné právní úpravy možnosti přístupu zajištěného cizince k soudu nebyl dán důvod k prolomení třicetidenních lhůt upravených v ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců aplikací čl. 5 odst. 4 Úmluvy.

Z toho důvodu soud současně přisvědčil žalovanému v tom, že žalobcova žádost o propuštění ze zajištění byla podána předčasně, tudíž o ní žalovaný v souladu se zákonem věcně nerozhodl. Zcela obecné námitky postupu žalovaného v rozporu s ustanovením § 2 správního řádu, nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí taktéž nebyly důvodné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 4. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně